

**Coordonator
Vasile Bozeșan**

**Autori
Vasile Bozeșan • Elena-Andreea Ciobotea
Lucia-Francesca Lupașcu • Roxana-Ștefania Pais**

Grile de drept civil

Admitere INM • Magistratură • Avocatură

Editura C.H. Beck
București 2026

Cuprins

Abrevieri.....	VII
Capitolul I. Despre legea civilă.....	1
Răspunsuri – Capitolul I.....	4
Capitolul II. Despre persoane	9
Răspunsuri – Capitolul II.....	13
Capitolul III. Căsătoria	20
Răspunsuri – Capitolul III	23
Capitolul IV. Rudenia. Filiația.....	29
Răspunsuri – Capitolul IV	31
Capitolul V. Autoritatea părintească.....	36
Răspunsuri – Capitolul V	37
Capitolul VI. Obligația de întreținere	39
Răspunsuri – Capitolul VI.....	42
Capitolul VII. Bunurile și drepturile reale în general	48
Răspunsuri – Capitolul VII.....	49
Capitolul VIII. Proprietatea privată	52
Răspunsuri – Capitolul VIII	56
Capitolul IX. Dezmembrămintele dreptului de proprietate privată	66
Răspunsuri – Capitolul IX.....	71
Capitolul X. Proprietatea publică.....	83
Răspunsuri – Capitolul X	84
Capitolul XI. Cartea funciară.....	86
Răspunsuri – Capitolul XI	89
Capitolul XII. Posesia.....	97
Răspunsuri – Capitolul XII.....	100
Capitolul XIII. Despre moștenire și liberalități.....	105
Răspunsuri – Capitolul XIII	109
Capitolul XIV. Liberalitățile.....	118
Răspunsuri – Capitolul XIV	124
Capitolul XV. Contractul.....	133
Răspunsuri – Capitolul XV	137

VI	
Capitolul XVI. Actul juridic unilateral	146
Răspunsuri – Capitolul XVI	148
Capitolul XVII. Răspunderea civilă.....	152
Răspunsuri – Capitolul XVII.....	159
Capitolul XVIII. Modalitățile obligațiilor și obligațiile complexe	174
Răspunsuri – Capitolul XVIII	176
Capitolul XIX. Plata	179
Răspunsuri – Capitolul XIX	183
Capitolul XX. Executarea silită a obligațiilor și mijloacele de protecție a drepturilor creditorului	192
Răspunsuri – Capitolul XX	197
Capitolul XXI. Transmisiunea și transformarea obligațiilor	205
Răspunsuri – Capitolul XXI	208
Capitolul XXII. Stingerea obligațiilor	215
Răspunsuri – Capitolul XXII.....	218
Capitolul XXIII. Restituirea prestațiilor	222
Răspunsuri – Capitolul XXIII	225
Capitolul XXIV. Contractul de vânzare	230
Răspunsuri – Capitolul XXIV	235
Capitolul XXV. Contractul de locațiune.....	249
Răspunsuri – Capitolul XXV.....	251
Capitolul XXVI. Contractul de mandat	254
Răspunsuri – Capitolul XXVI	257
Capitolul XXVII. Contractul de împrumut.....	264
Răspunsuri – Capitolul XXVII	268
Capitolul XXVIII. Contractul de întreținere.....	278
Răspunsuri – Capitolul XXVIII.....	280
Capitolul XXIX. Prescripția extinctivă. Decăderea	283
Răspunsuri – Capitolul XXIX	286

Capitolul I

Despre legea civilă

1. Sunt izvoare ale dreptului civil:

- a) contractele civile;
- b) uzanțele, chiar dacă acestea sunt contrare bunelor moravuri;
- c) uzurile profesionale.

2. Principiile generale ale dreptului:

- a) constituie izvoare ale dreptului civil în cazurile expres prevăzute de lege;
- b) se aplică prioritar față de uzanțe în cazurile neprevăzute de lege;
- c) nu au prioritate în aplicare față de dispozițiile legale civile care reglementează o anumită situație specifică.

3. Dispozițiile Codului civil:

- a) reglementează doar raporturile patrimoniale dintre subiectele de drept civil;
- b) se aplică și raporturilor dintre persoanele care exploatează o întreprindere;
- c) se aplică de regulă cu prioritate față de tratatele privitoare la drepturile fundamentale la care România este parte.

4. Dispozițiile legii civile noi se aplică:

- a) în unele situații, actelor încheiate anterior intrării sale în vigoare;
- b) faptelor săvârșite înainte de intrarea sa în vigoare dacă efectele acestora continuă să se producă și ulterior;
- c) tuturor situațiilor juridice născute după intrarea sa în vigoare.

5. O lege civilă nouă:

- a) este aplicabilă efectelor viitoare ale unei căsătorii în ființă, dar încheiate anterior intrării sale în vigoare;
- b) nu retroactivează în nici o situație;
- c) este aplicabilă condițiilor de validitate a unui contract încheiat anterior intrării sale în vigoare în măsura în care efectele contractului continuă să se producă și ulterior.

6. Legea civilă nouă se aplică prescripțiilor:

- a) începute și împlinite la data intrării sale în vigoare;
- b) începute și neîmplinite la data intrării sale în vigoare;
- c) începute după intrarea sa în vigoare, chiar dacă părțile ar stipula contrariul.

7. O prescripție achizitivă începută și neîmplinită la data intrării în vigoare a legii civile noi este supusă:

- a) în întregime legii civile vechi;
- b) legii civile noi în ceea ce privește perioada rămasă din termenul de uzucapiune;
- c) legii civile noi sau, după caz, legii civile vechi în funcție de momentul la care a fost sesizată instanța cu cererea de uzucapiune.

8. În ipoteza în care, potrivit legii sub imperiul căreia a fost încheiat, un act juridic civil:

- a) este nul, acesta va putea fi considerat valabil dacă legea nouă suprimă cauza de nulitate incidentă;
- b) are caracter executoriu, acesta va putea fi pus în executare silită chiar dacă legea nouă suprimă acest caracter;
- c) este valabil, acesta va fi considerat nevalabil dacă legea nouă instituie o nouă condiție de validitate, neavută în vedere de către părți la încheierea sa.

9. Un contract de locațiune încheiat în formă autentică la data de 11.11.2011 pe durată nedeterminată:

- a) este supus dispozițiilor noului Cod civil (Legea nr. 287/2009) în privința condițiilor de validitate;
- b) va fi supus legii civile noi intervenite pe durata contractului în ceea ce privește prescripția dreptului material la acțiune pentru plata ratelor lunare de chirie devenite scadente după intrarea în vigoare a acelei legi noi;
- c) poate fi reziliat pentru cauze prevăzute de legea civilă nouă, intervenită pe parcursul derulării contractului.

10. Norma de drept civil:

- a) este interpretată de către instanță doar în scopul aplicării ei la cazul dedus judecății;
- b) interpretativă nu retroactivează;
- c) interpretată de către instanță nu poate fi aplicată la fapte juridice săvârșite înainte de sesizarea instanței.

11. Orice persoană, în calitate de subiect de drept civil:

- a) poate dispune liber de bunurile sale, în cazurile expres prevăzute de lege;
- b) trebuie să dovedească buna-credință cu care și-a exercitat drepturile pe care le invocă;
- c) săvârșește un abuz de drept dacă își exercită drepturile în scopul de vătăma sau păgubi pe altul ori într-un mod excesiv sau nerezonabil, contrar bunei-credințe.

12. Fapta săvârșită cu intenție:

- a) atrage întotdeauna răspunderea autorului;
- b) presupune întotdeauna ca autorul să prevadă rezultatul acesteia;
- c) atrage răspunderea autorului și în cazul în care legea condiționează efectele juridice ale faptei de săvârșirea sa din culpă.

13. Fapta săvârșită din culpă:

- a) presupune întotdeauna ca autorul fie să nu accepte, fie să nu prevadă rezultatul acesteia;
- b) atrage răspunderea autorului și în cazul în care legea condiționează efectele juridice ale faptei de săvârșirea sa cu intenție;
- c) simplă atrage răspunderea autorului doar dacă legea prevede expres că este necesară condiția culpei în stabilirea vinovăției.

14. Eroarea comună și invincibilă:

- a) spre deosebire de buna-credință, trebuie dovedită de partea care o invocă;
- b) nu poate fi invocată cu privire la o înscriere în cartea funciară;
- c) dacă este dovedită, nu poate conduce la desființarea actului încheiat în această stare, ci doar la considerarea actului ca fiind unul valabil.

15. Publicitatea drepturilor, a actelor și a faptelor juridice civile:

- a) se realizează doar prin sistemul cărților funciare;
- b) nu întrerupe, în principiu, cursul prescripției extinctive;
- c) poate fi cerută și de un minor în vârstă de 13 ani.

Răspunsuri – Capitolul I

1. c)

Răspuns corect: c) – Uzanțele, constituind izvoare ale dreptului civil, includ obiceiul și uzurile profesionale [art. 1 alin. (1) și (6) C.civ.].

Răspunsuri greșite: a) – Contractele civile sunt izvoare ale obligațiilor civile (art. 1165 C.civ.), iar nu ale dreptului civil.

b) – Numai uzanțele conforme ordinii publice și bunelor moravuri sunt recunoscute ca izvoare de drept [art. 1 alin. (4) C.civ.].

2. c)

Răspuns corect: c) – Aceste principii generale au aplicație subsidiară în raport cu dispozițiile speciale incidente într-o anumită situație specifică, concluzie care rezultă și din prevederile art. 1 alin. (2) C.civ. în sensul că uzanțele, analogia și principiile generale au aplicabilitate doar „în cazurile neprevăzute de lege”, adică în situațiile în care nu există dispoziții speciale.

Răspunsuri greșite: a) – Principiile generale ale dreptului constituie izvoare ale dreptului civil fără fi necesară o prevedere expresă în fiecare caz în parte [art. 1 alin. (1) C.civ.].

b) – În cazurile neprevăzute de lege se aplică prioritar uzanțele, iar doar în lipsa acestora, dispozițiile legale privitoare la situații asemănătoare, iar când nu există asemenea dispoziții, principiile generale ale dreptului [art. 1 alin. (2) C.civ.].

3. b)

Răspuns corect: b) – Dispozițiile Codului civil se aplică și raporturilor dintre profesioniști, precum și raporturilor dintre aceștia și orice alte subiecte de drept civil, fiind considerați profesioniști toți cei care exploatează o întreprindere [art. 3 alin. (1) și (2) C.civ.].

Răspunsuri greșite: a) – Dispozițiile Codului civil reglementează atât raporturile patrimoniale, cât și cele nepatrimoniale dintre persoane, ca subiecte de drept civil [art. 2 alin. (1) C.civ.].

c) – Ca regulă, au prioritate tratatele la care România este parte, afară de cazul în care prezentul Cod conține dispoziții mai favorabile [art. 4 alin. (1) și (2) C.civ.].

4. c)

Răspuns corect: c) – Art. 6 alin. (5) C.civ. prevede că dispozițiile legii noi se aplică situațiilor juridice născute după intrarea sa în vigoare.

Răspunsuri greșite: a) – Actele juridice încheiate înainte de intrarea în vigoare a legii noi nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii lor [art. 6 alin. (2) C.civ. și art. 3 din Legea nr. 71/2011].

b) – Nu se confundă *efectele faptelor* săvârșite înainte de intrarea în vigoare a legii noi, cu *efectele viitoare ale situațiilor juridice* născute anterior intrării în vigoare a legii noi. Astfel, faptele juridice săvârșite sau produse înainte de intrarea în vigoare a legii noi nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data săvârșirii ori producerii lor [art. 6 alin. (2) C.civ. și art. 3 din Legea nr. 71/2011]. Dimpotrivă, efectelor viitoare ale unor situații juridice anterioare (derivate din starea și capacitatea persoanelor, din căsătorie, filiație, adopție și obligația legală de întreținere, din raporturile de proprietate, inclusiv regimul general al bunurilor, și din raporturile de vecinătate) li se aplică dispozițiile legii noi, dacă aceste situații juridice subzistă după intrarea acesteia în vigoare [art. 6 alin. (6) și art. 5 alin. (2) din Legea nr. 71/2011].

5. a), b)

Răspunsuri corecte: a) – Raportat la prevederile art. 6 alin. (6) C.civ. dispozițiile legii civile noi sunt aplicabile și efectelor viitoare ale situațiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acesteia, derivate din căsătorie, dacă această situației juridică (*i.e.*, căsătoria) subzistă după intrarea în vigoare a legii noi.

b) – Netroactivitatea legii civile este prevăzută de art. 6 alin (1) C.civ. (legea civilă nu are putere retroactivă), fiind și un principiu constituțional [art. 15 alin. (2): „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”].

Răspuns greșit: c) – Condițiile de validitate a actelor juridice sunt supuse legii în vigoare la data încheierii lor, fiind fără relevanță că efectele actului se produc și ulterior intrării în vigoare a legii noi. În acest sens, art. 6 alin. (3) C.civ. prevede că actele juridice nule, anulabile sau afectate de alte cauze de ineficacitate la data intrării în vigoare a legii noi sunt supuse dispozițiilor legii vechi, neputând fi considerate valabile ori, după caz, eficace potrivit dispozițiilor legii noi. Totodată, potrivit art. 102 din Legea nr. 71/2011, „contractul este supus dispozițiilor legii în vigoare la data când a fost încheiat în tot ceea ce privește *încheierea*, interpretarea, efectele, executarea și încetarea sa”.

6. c)

Răspuns corect: c) – Prescripțiile *începute și neîmplinite* la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit [art. 6 alin. (4) C.civ.]. *A contrario*, cele începute după intrarea în vigoare a legii noi sunt supuse acesteia, iar de la regulile de aplicare a legii civile părțile nu pot deroga, fiind un aspect de ordine publică.

Răspunsuri greșite: a) și b) – Prescripțiile *începute și neîmplinite* la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit [art. 6 alin. (4) C.civ.]. *A fortiori*, cele *începute și împlinite* rămân supuse legii vechi care le-a instituit.

7. a)

Răspuns corect: a) – Uzucapiunile *începute și neîmplinite* la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit [art. 6 alin. (4) C.civ.].

Răspunsuri greșite: b) – Legea civilă veche sub imperiul căreia a început uzucapiunea se aplică *în întregime* acesteia [art. 6 alin. (4) C.civ.].

c) – Nu se confundă legea civilă de drept procesual – (care urmează regulile prevăzute de art. 24 și urm. C.proc.civ.) aplicabilă procedurii de judecată privind uzucapiunea și care de regulă este legea de procedură în vigoare la data începerii procesului – cu legea civilă substanțială (materială) aplicabilă uzucapiunii (lege care urmează regulile prevăzute de art. 6 C.civ.) și care este cea în vigoare la momentul începerii curgerii termenului de prescripție achizitivă (uzucapiune).

8. b)

Răspuns corect: b) – Executorialitatea este un efect al actului juridic, iar efectele sunt reglementate de legea civilă în vigoare la momentul încheierii actului, astfel că legea nouă nu poate suprima executorialitatea acestuia, întrucât astfel ar retroactiva [art. 6 alin. (2) C.civ. – în sensul că actele încheiate înainte de intrarea în vigoare a legii noi nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii lor].

Răspunsuri greșite: a) și c) – Actele juridice nule, anulabile sau afectate de alte cauze de ineficacitate la data intrării în vigoare a legii noi sunt supuse dispozițiilor legii vechi, neputând fi considerate valabile ori, după caz, eficace potrivit dispozițiilor legii noi [art. 6 alin. (3) C.civ.]. Prin urmare, cu privire la validitatea unui act juridic încheiat sub imperiul legii vechi, nu se aplică legea nouă care suprimă sau adaugă o condiție de validitate, întrucât, în aceste cazuri, ar retroactiva.

9. a), b)

Răspunsuri corecte: a) – Noul Cod civil (Legea nr. 287/2009) a intrat în vigoare la 01.10.2011, iar pentru a se stabili dacă este aplicabil vechiul Cod civil (Codul civil din 1864) sau dimpotrivă noul Cod civil se recurge la Legea nr. 71/2011 care cuprinde normele tranzitorii. Dispozițiile art. 6 C.civ. se aplică doar după ce se stabilește că este aplicabil noul Cod civil și vizează modificările în timp ale acestuia.

Astfel, în ipoteza grilei, contractul, fiind încheiat la 11.11.2011, sub imperiul noului Cod civil, este supus prevederilor acestui nou cod, având în vedere dispozițiile art. 102 din Legea nr. 71/2011 potrivit cărora „contractul este supus dispozițiilor legii în vigoare la data când a fost încheiat în tot ceea ce privește *încheierea*, interpretarea, efectele, executarea și încetarea sa”.

b) – Prescripțiile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit [art. 6 alin. (4) C.civ.]. Însă, fiind vorba de prestații succesive (plata ratelor lunare de chirie), dreptul la acțiune cu privire la fiecare dintre aceste prestații se stinge printr-o *prescripție deosebită*, chiar dacă debitorul continuă să execute una sau alta dintre prestațiile datorate [art. 2503 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, pentru fiecare rată lunară va curge o prescripție deosebită care va fi supusă legii în vigoare la data la care a început să curgă, astfel că pentru ratele scadente după intrarea în vigoare a legii noi prescripția este cârmuită de aceasta din urmă.

Răspuns greșit: c) – Rezilierea este o cauză de ineficacitate (*lato sensu*) a contractului, astfel că actele juridice afectate de cauze de ineficacitate la data intrării în vigoare

a legii noi sunt supuse dispozițiilor legii vechi, neputând fi considerate eficace potrivit dispozițiilor legii noi [art. 6 alin. (3) C.civ.]. În același sens, potrivit art. 102 din Legea nr. 71/2011 „contractul este supus dispozițiilor legii în vigoare la data când a fost încheiat în tot ceea ce privește încheierea, interpretarea, efectele, *executarea* și *încetarea* sa”.

10. a), b)

Răspunsuri corecte: a) – Art. 9 alin. (3) C.civ. – în sensul că legea se interpretează de instanță numai în scopul aplicării ei în cazul dedus judecății, spre deosebire de interpretarea oficială care, fiind de resortul legiuitorului, are aplicabilitate generală.

b) – Norma interpretativă produce efecte numai pentru viitor [art. 9 alin. (2) C.civ.].

Răspuns greșit: c) – Nu se confundă aplicarea legii în timp cu aplicarea legii de către instanță, care va identifica legea incidentă, respectând regulile de aplicare a legii în timp. În mod logic și firesc, instanța este sesizată cu fapte săvârșite înainte de începerea procesului, fapte cărora instanța le va aplica legea care reglementează efectele acestor fapte.

11. c)

Răspuns corect: c) – În acest sens, art. 15 C.civ. referitor la abuzul de drept.

Răspunsuri greșite: a) – Art. 12 alin. (1) C.civ. prevede *regula* libertății de a dispune de bunuri, *excepțiile* trebuind să fie prevăzute de lege.

b) – Buna-credință este prezumată până la proba contrară [art. 14 alin. (2) C.civ.]; astfel buna-credință nu trebuie dovedită de autor, ci dimpotrivă, partea care susține contrariul trebuie să facă dovada în acest sens.

12. b), c)

Răspunsuri corecte: b) – În cazul intenției, autorul întotdeauna prevede rezultatul faptei sale, indiferent că fie urmărește producerea lui prin intermediul faptei (intenție „directă”), fie, deși nu îl urmărește, acceptă posibilitatea producerii acestui rezultat (intenție „indirectă”) [art. 16 alin. (2) C.civ.].

c) – Atunci când legea condiționează efectele juridice ale unei fapte de săvârșirea sa din culpă, condiția este îndeplinită și dacă fapta a fost săvârșită cu intenție. [art. 16 alin. (4) C.civ.]; prevederea este firească și logică în sensul că, din moment ce legea condiționează/sanctionează săvârșirea faptei din culpă, *a fortiori*, această condiționare/sanctiune să fie considerată intervenită când fapta este săvârșită cu intenție (formă de vinovăție mai gravă).

Răspuns greșit: a) – O persoană răspunde numai pentru faptele sale săvârșite cu intenție sau din culpă, *doar dacă prin lege nu se prevede altfel* [art. 16 alin. (1) C.civ.].

13. a)

Răspuns corect: a) – În cazul culpei autorul fie prevede rezultatul faptei sale (dar nu îl acceptă, socotind fără temei că nu se va produce), fie nu prevede rezultatul faptei (deși trebuia să îl prevadă) [art. 16 alin. (3) C.civ.].

Răspunsuri greșite: b) – Autorul nu va răspunde dacă a săvârșit fapta doar din culpă, iar legea condiționează săvârșirea faptei cu intenție, *concluzie logică* având în

vedere că legiuitorul conferă efecte doar faptei săvârșite cu o formă de vinovăție mai gravă (intenție). Dimpotrivă, atunci când legea condiționează efectele juridice ale unei fapte de săvârșirea sa din culpă, condiția este îndeplinită și dacă fapta a fost săvârșită cu intenție [art. 16 alin. (4) C.civ.].

c) – Din întreaga economie a prevederilor art. 16 C.civ. rezultă că nu este necesară prevederea expresă cu privire la condiția culpei simple, ca forma cea mai simplă a vinovăției, legiuitorul urmând a prevedea, acolo unde este cazul, fie condiția intenției, fie condiția culpei grave [ca forme mai grave de vinovăție – art. 16 alin. (2) și alin. (3) teza a II-a C.civ.], fie lipsa de răspundere a autorului [art. 16 alin. (1) C.civ.]. Prin urmare, în lipsa acestor derogări, autorul va răspunde pentru fapta săvârșită din culpă simplă.

14. a), b)

Răspunsuri corecte: a) – Eroarea comună și invincibilă nu se prezumă [art. 17 alin. (3) C.civ.], astfel că trebuie dovedită. Dimpotrivă, buna-credință se prezumă până la proba contrară [art. 14 alin. (2) C.civ.], astfel că nu trebuie dovedită de cel care o invocă, ci proba se face doar partea care dorește să probeze contrariul.

b) – Dispozițiile referitoare la eroarea comună și invincibilă nu sunt aplicabile în materie de carte funciară [art. 17 alin. (4) C.civ.].

Răspuns greșit: c) – Instanța judecătorească, ținând seama de împrejurări, poate hotărî desființarea actului dacă această măsură nu i-ar cauza niciun prejudiciu persoanei care a încheiat actul sub imperiul erorii comune și invincibile [art. 17 alin. (2) C.civ.].

15. b), c)

Răspunsuri corecte: b) – Ca regulă, publicitatea nu întrerupe cursul prescripției extinctive, afară de cazul în care prin lege se dispune altfel [art. 20 alin. (4) C.civ.].

c) – Îndeplinirea formalității de publicitate poate fi cerută de orice persoană, chiar dacă este lipsită de capacitatea de exercițiu [art. 19 alin. (2) C.civ.].

Răspuns greșit: a) – Publicitatea se realizează prin cartea funciară, Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare (denumită și arhivă), prin registrul comerțului, precum și prin alte forme de publicitate prevăzute de lege [art. 18 alin. (2) C.civ.].

Capitolul II

Despre persoane

1. Orice persoană are capacitate civilă:

- a) de folosință;
- b) de exercițiu, în cazurile prevăzute de lege;
- c) la care poate renunța, în tot sau în parte.

2. Patrimoniul unei persoane fizice:

- a) include doar drepturile acesteia care pot fi evaluate în bani;
- b) poate face obiectul unei diviziuni sau afectațiuni numai în cazurile și condițiile prevăzute de lege;
- c) poate cuprinde mase patrimoniale diferite, însă transferul drepturilor între aceste mase nu constituie o înstrăinare.

3. Capacitatea civilă de folosință a persoanei fizice:

- a) este aptitudinea acesteia de a-și exercita personal drepturi și de a-și asuma obligații;
- b) este recunoscută copilului de la concepțiune, însă doar în privința drepturilor sale și sub condiția ca acesta să se nască viu;
- c) încetează prin instituirea tutelei speciale pentru lipsa discernământului.

4. Capacitatea civilă de exercițiu a persoanei fizice:

- a) este aptitudinea acesteia de a încheia singură acte juridice;
- b) este recunoscută acesteia în integralitate de la nașterea sa;
- c) nu este recunoscută copilului pe perioada dintre concepțiunea și nașterea sa.

5. Capacitatea deplină de exercițiu a persoanei fizice, spre deosebire de capacitatea de exercițiu restrânsă:

- a) începe, de regulă, de la data la care persoana devine majoră;
- b) nu poate fi recunoscută unui minor în vârstă de 17 ani;
- c) nu este recunoscută unei persoane care beneficiază de consiliere judiciară.

6. Capacitatea de exercițiu restrânsă a persoanei fizice, spre deosebire de capacitatea deplină de exercițiu:

- a) nu poate fi dobândită anticipat;
- b) nu este recunoscută minorilor care nu au împlinit vârsta de 14 ani;
- c) este redobândită în cazul anulării căsătoriei minorului care a fost de rea-credință la încheierea acesteia.